

AŽ
ÚPLNĚ
DOLŮ

Jennifer Weiner

AŽ ÚPLNĚ DOLŮ

Jennifer Weiner

2015

Copyright © 2014 by Jennifer Weiner, Inc.
Translation © 2015 by Tereza Horáková
Cover design © 2015 by DOMINO

Veškerá práva vyhrazena. Žádná část tohoto díla nesmí být reprodukována ani elektronicky přenášena či šířena bez předchozího písemného souhlasu majitele autorských práv.

Z anglického originálu ALL FALL DOWN,
vydaného nakladatelstvím Simon & Schuster, New York 2014,
přeložila Tereza Horáková
Jazyková redaktorka: Hana Pušová
Korektura: Milena Nečadová
Sazba písmem Minion Pro: Rajka Marišinská a Jiří Ryška
Obálka: Rajka Marišinská
Vydání druhé, v elektronické verzi první
Vydalo nakladatelství DOMINO, Na Hradbách 3, Ostrava 1,
v listopadu 2015

ISBN 978-80-7498-113-5

Pro čtenáře, kteří se mnou došli až sem

Vera se zeptala: „Proč máš pocit, že musíš ve všem hledat příběh?“ A tak jsem jí to vysvětlila:

Protože když vyprávím příběh, můžu ovlivnit jeho verzi.

Protože když vyprávím příběh, můžu tě rozesmát, a budu raději, když se mi budeš smát, než když mě budeš litovat.

Protože když vyprávím příběh, tolik to nebolí.

Protože když vyprávím příběh, dokážu se s tím vyrovnat.

Z knihy *HEARTBURN* OD NORRY EPHRON
(česky *Není recept na lásku*)

První část

**ALENKA
V KRÁLIČÍ NOŘE**

Jedna

Pijete alkohol nebo berete drogy v průměru častěji než jednou týdně?

Zaváhala jsem s rukou nad stránkou. Vzala jsem ze stolku časopis, abych si přečetla článek „Jak se oblékat podle své postavy“. Upoutávka byla na titulní straně, ovšem časopis se otevřel na stránce s kvízem „Stal se z vašeho pití nebo užívání drog problém?“ a cosi mě přimělo zastavit se u něj. Možná černobílá fotka profilu ženy, jež se smutně skláněla nad sklenkou vína, nebo statistika ve vedlejším rámečku, kde se psalo, že předávkování léky proti bolesti na lékařský předpis se stalo hlavní příčinou náhodného úmrtí žen v Americe a že předčilo dokonce i autonehody. Měla jsem v ruce propisku – vyplňovala jsem s ní štosy formulářů na Eloisinu preventivní prohlídku v pěti letech – a takřka bezmyšlenkovitě jsem udělala křížek do okénka „Ano“.

Přehodila jsem si nohu přes nohu a rozhlédla se po čekárně u doktora McCarthyho. Najednou se mě zmocnily obavy, že snad někdo zahlédl, co jsem zaškrtla. Pochopitelně ro-

hověmu gauči, kde jsem seděla, nikdo nevěnoval pozornost. Ohromná okna bičoval déšť se sněhem, u zdi chrčel radiátor. Lampou osvětlená místnost ve třetím patře kancelářské budovy na rohu Deváté a Kaštanové ulice působila útulně, jako útočiště před mizerným zimním počasím. Dobrovolnice v pruhované zástěře u stolečku předčítala dětem sedícím na miniaturních židličkách z humorné knihy *O Nešikovné Amélii*. Před třemi lety jsme se s manželem Davem a dcerou přestěhovali z centra města do Haverfordu, do domu, jemuž jsem odmítala říkat sídlo, přestože přesně o to se jednalo. Elliina pediatra jsem ovšem měla tak ráda, že jsem se ani nepokoušela najít za něj na předměstí náhradu. A tak jsme teď o rok a půl později seděly před Elliinou prohlídkou u něj v čekárně, kam jsem ji poprvé vzala, když jí byl pouhý týden. Auto jsme nechaly na parkovišti na Deváté ulici a únorovou plískanici jsme se vydaly sem. Ellie opatrně překračovala kupky ztvrdlého špinavého sněhu a po kotníky hluboké ledové kaluže na nárožích a stěžovala si, že má mokro v botách a postříkané punčochy. Nalákala jsem ji na příslib, že si po prohlídce dáme zákusek v cukrárně Federal Donuts.

Ellie mě zatahala za rukáv. „Už to bude?“

„Miláčku, to vážně nevím. Doktoři se musejí nejdřív postarat o nemocné děti, a ty, slečno Šťastlivá, nemocná nejsi.“

Vyšpulila dolní ret, až vypadala jako karikatura. „To není FÉR. Jsme pžece OBJEDNANÉ.“

„To je pravda. Ale vzpomínáš si, jak tě kdysi moc bolelo v krku? Doktor McCarthy tě přijal bez čekání, ještě před dětmi, které byly objednané.“

Přimhouřila oči, hryzala se do rtu a nakonec ztišila hlas do jevištního šepotu, který byl slyšet jen o trochu méně než

průměrný křik. „Dostala jsem nápad. Možná bychom mohly žít té sestřičce, že mě teď taky bolí v krku!“

Zavrtěla jsem hlavou. „Kdepak, lhát nebudeme. Škodí to karmě.“

Ellie to zvažovala. „Karamel nesnáším.“ Uhladila si sukni a zamířila ke koši s hračkami. Zase jsem si přehodila nohu přes nohu a rozhlédla se po čekárně.

Jak se dalo čekat, v místnosti bylo plno. Seděly tam prvorodičky ze čtvrtí Queen Village a Society Hill, miminka měly omotaná v metrech ručně barvené organické bavlny utkané peruánskými domorodkami, které pracovaly za minimální mzdu. Mámy ze sídliště Section 8 tlačily kočárky z bazaru a krmily děti z plastových lahví namísto toho, aby schované pod rozkošně vzorovanou a vtipně pojmenovanou krycí zástěrou okázale kojily nebo nutily miminkům pár doušků organického umělého mléka z bezfosfátové lahvičky s dudlíkem bez silikonu (sama jsem kdysi také nosila značkovou kojící zástěrku).

Dáváte si ve dnech, kdy požíváte drogy nebo alkohol, obvykle tři nebo více sklenic/dávek?

Definujte „dávku“. Jeden percocet¹ z lahvičky, kterou jsem dostala, když mi trhali zuby moudrosti? Dva vicodiny předepsané na vyhřezlou ploténku, kterou jsem si přivodila při hodině step aerobiku? – Nikdy jsem si nebrala víc než dvě pilulky, s výjimkou dne poté, co otci diagnostikovali Alzheimerova matka se dočasně utábořila v našem pokoji pro hosty. Daly

¹ Percocet, vicodin a oxycontin jsou semisyntetické opiáty, které se účinky podobají našemu kodeinu. Předepisují se proti bolesti a na tlumení silného kašle. U nás je z nich registrován pouze oxycontin a jeho výdej je vázán na tzv. recept s modrým pruhem. (pozn. překl.)

by se tři prášky počítat za jedinou dávku? Rozhodla jsem se odpovědi vyhnout.

Užíváte drogy nebo alkohol, abyste se „odvázala“ nebo „uvolnila“?

Ale no tak, k tomu jsou přece určeny. A je na tom ostatně něco zlého? Kolikrát jsem třeba od manžela slyšela: „Potřebuju si zaběhat!“ nebo od své nejlepší přítelkyně: „Potřebuju si dát sklenku vína!“ Já nedělám nic jiného. Vlastně je to ještě lepší. Běhání zabere spoustu času, člověk se přitom zpotí a namáhá klouby, a po víně můžou zůstat skvrny na oblečení.

„Mami?“

„Vydrž, zlatíčko,“ odpověděla jsem, jelikož mi v kabelce zazvonil iPhone. „Dej mi minutku.“

„To žíkáš VŽDYCKY. VŽDYCKY žíkáš jenom minutku a VŽDYCKY to pak trvá VĚČNOST.“

„Psst,“ zašeptala jsem a spěchala ke dveřím, kde jsem mohla mluvit a zároveň dceru po očku sledovat. „Ahoj, Sarah.“

„Allison,“ začala Sarah drsným, podnikatelským hlasem, který každého zaskočil, neboť byla droboučká, hladké černé vlasy měla přistřižené nakrátko a nosík samou pihu. „Volala ti korektorka?“

„Dnes ne.“ Novináři z *Wall Street Journal* vždycky zhruba jednou za půl roku objeví, že ženy používají internet, a zrovna teď bylo takové období. Připravovali článek o ženách, které blogují, a Ladiesroom.com, webová stránka, kterou provozovala Sarah a do níž jsem já přispívala, se ocitla v jejich hledáčku. Byla jsem střídavě rozjařená z pomyšlení, jak taková reklama zvýší Ladiesroomu čtenost, a vyděšená z představy své fotky v novinách.

„Zrovna mi četla, které mé výroky budou citovat,“ pokračovala Sarah. „Zní to dobře. Vážně mám z toho skvělý pocit!“

„Já taky,“ zalhala jsem. Článek mě naplňoval optimismem... aspoň občas.

„MaMÍÍÍÍ!“

Dcerka stála pár centimetrů ode mě, hnědé oči měla zalité slzami a chvěla se jí bradička. „Musím končit,“ řekla jsem Sarah. „Jsme u doktora.“

„Ach bože, je všechno v pořádku?“

„Nic se neděje!“ pokusila jsem se ji ujistit radostným tónem, načež jsem mobil zasunula zpátky do kabelky. Sarah, technicky vzato moje nadřízená, byla sedmadvacetiletá bezdětná žena. Věděla, že jsem matkou – ostatně právě proto mě najala: abych čtenářům zprostředkovala živé zprávy přímo ze zákopů života vdané ženy s dětmi. Snažila jsem se ovšem být vzornou zaměstnankyní, vždýcky jsem byla ochotná probírat korektury nebo pomoci vymýšlet titulky, dokonce i když jsem u sebe měla Elli. Také jsem se pokoušela být ukázkovou matkou, chtěla jsem, aby se Ellie cítila jako střed mého vesmíru, aby věděla, že jsem tu vždy pro ni, přestože zrovna telefonuji a probírám například rozdíl mezi výrazy „ostře“ a „důrazně“ nebo diskutuji o tom, jakou fotku Hillary Clintonové použít jako obrazový doprovod k dalšímu rozkladu o tom, zda odejde, nebo zůstane. Obnášelo to spoustu všelijakých kejklů, rychlých přechodů od jednoho k druhému a snahy udržet úsměv na tváři. „Promiň, miláčku. Copak potřebuješ?“

„Mám ŽÍŽEŇ,“ pronesla tónem, jako když divadelní herečka za starých časů oznamovala svůj brzký odchod z tohoto světa.

Ukázala jsem na pítko na druhé straně místnosti. „Podívej, tam je pítko!“

„Ale tam jsou NEMOCNÉ děti.“ Po baculaté tváříčce dcerce skanula slza.

„Ellie, nedělej z toho takové drama. Prostě se běž napít, nic se ti nestane.“

„Můžu se podívat, co máš v kabelce?“ loudila. Než jsem stačila odpovědět, zanořila obě ruce do tašky a hbitě vylovila láhev iontového nápoje.

„Ellie, to je...“ Než mi ze rtů splynulo slovo „maminčino“, už stačila odšroubovat víčko a začít lokat.

Setkaly jsme se pohledem. Můj byl bezpochyby prosebný, z jejího číselo darebáctví a uspokojení. Zvažovala jsem své možnosti. Mohla bych ji potrestat, říct jí, že večer se nebude dívat na televizi ani na SpongeBoba, a pak přetrpět – a přinutit k tomu i všechny ostatní v čekárně – nevyhnutelný jekot. Mohla bych ji ignorovat a posílit tak její přesvědčení, že špatným chováním si vynutí přesně to, po čem touží. Mohla bych ji také vzít ven a tam si s ní promluvit, jenomže recepční by nás pochopitelně vyvolala zrovna v okamžiku, kdy bychom zašly na chodbu, takže bych si pak kromě záchvatu vzteku užila ještě půlhodinu čekání navíc.

„Probereme to v autě. Rozumíš?“ Udržovala jsem nepřetržitý oční kontakt, jak nabádali v poslední příručce pro rodiče, kterou jsem četla, postojem i tónem jsem dávala najevo, že tady velím já, a zároveň jsem doufala, že ostatní matky nás nesledují a nevysmívají se. Ellie se ještě jednou vzdorovitě napila, načež nechala poslední lok nízkokalorického citronového nápoje stéct zpět do láhve, kterou mi pak podala.

„Ellie! Co to děláš?“

Zachichotala se. „Na, mami, můžeš to dopít,“ prohlásila a přehopsala na druhou stranu čekárny s mým iPhonem v ruce. V poslední době si vypěstovala závislost na hře zvané Módní královna. Cílem bylo získat body, za něž se nakupovaly doplňky a líčidla pro kreslenou postavičku, kterou zdobily jen dlouhé vlasy a vysoké podpatky. Pokud člověk získal pro svou postavičku dost doplňků – bot, klobouků, šál, krabiček s líčidly –, dostal se na další úroveň. Ellie mi pak za doprovodu četných povzdechů a koulení očima vysvětlila, že s každou další úrovní si může vybrat nového přítele.

„A co práce?“ zeptala jsem se. „Chodí Módní královna do práce, aby si vydělala peníze na všechna ta líčidla, sukně a to ostatní?“

Ellie se zamračila, načež zvedla baculatý palec a dva prsty. „Může být herečka, modelka nebo zpěvačka.“ Než jsem stačila položit nějaké další otázky nebo všeho využít jako poučného momentu, kdy bych mohla zdůraznit důležitost vzdělání a poctivé práce a připomenout, že vzhled na člověku není to nejdůležitější, odkvačila dcerka pryč a zanechala mě úvahám, jak jsme se od *Ženské mystiky* a feministické *Svobody být... samy sebou* v průběhu jediné generace dopracovali až sem.

Na gauči stále ležel časopis otevřený na stránce s dotazníkem. Chopila jsem se ho a sklonila hlavu, abych unikla pátravému pohledu dokonalé matky, jež seděla dvě sedadla ode mě s rozkošným novorozenětem přitisknutým k tělu a zabaleným do neposkrvněného šátku. Neměla na sobě odrbané černé legíny ze supermarketu a její obočí vypadalo, že se pravičelně stýká s pinzetou.

Užíváte někdy víc než předepsané množství? Ano. Ne vždycky, ale někdy ano. Vezmu si jeden prášek, a když se po

deseti, patnácti nebo dvaceti minutách necítím lépe, neza-
kouším to uvolnění ztuhlých svalových pletenců u krku a ra-
men, spolknou další.

Byla jste za poslední rok více než dvakrát opojená alkoholem nebo drogami? (Opojením se myslí, požijete-li tolik, že nejste schopna bezpečně či normálně fungovat, nebo když si o vás druzí myslí, že nejste schopna bezpečně či normálně fungovat.)

No, tohle je složité. Po utišujících lécích člověk nebřeptá ani se nepotácí. Vaše dítě nepříjde domů ze školy a nenajde mámu polomrtvou v kaluži vlastních (nebo cizích) zvratků. Po pár vicodinech funguji prostě skvěle. V nejhorším případě se mi párkrát přihodilo, že mě Dave obvinil, že jsem mimo. „Není ti nic?“ zeptal se a civěl mi do tváře, jako bychom se právě potkali nebo jako by se chtěl omluvit, že je tak nudný, až nedokážu udržet pozornost ani na pět minut, abych si vyslechla, jaký měl den coby reportér deníku *Philadelphia Examiner*. Nechápal, že jeho historky bývají poněkud zdlouhavé, příliš úzce zaměřené a že posluchač se musí intenzivně zajímat o vnitřní fungování filadelfské radnice. Někdy mě to zajímalo, jindy jsem toužila jen po klidu, pohodě a nejnovějším dílu pořadu *Bydlení je hra*. Občas jsem se ale příšerně nudila a nedokázala se přimět k projevení zájmu – to předtím, než jsem vicodin a percocet začala užívat pravidelně. Během posledních dvou let se občasné užití změnilo na konzumaci párkrát za týden a teď už by se dalo říct, že si občas nedám. Nelze tvrdit, že by ze mě nějaká katastrofa udělala polykačku pilulek, spíš šlo o nahromaděný stres z převážně úspěšného, ale nesmírně náročného života. Narodila se Ellie, pak jsem odešla z práce, přestěhovali jsme se na předměstí, opustila jsem přátele i známá místa, načež onemocněl můj otec. Ku-

pila se jedna záležitost za druhou, až prášky přestaly přinášet požitek, zato začaly být nezbytné pro to, abych vůbec zvládla každodenní povinnosti a večer dokázala usnout.

Zakřížkovala jsem „Ne“ a Ellie přihopsala zpátky. „Mami, už budeme na žadě? Už to trvá VĚČNOST.“

Sáhla jsem do kabelky. „Můžeš se dívat na *Bídničky*,“ nabídl jsem jí. Podala mi telefon a vytrhla mi z ruky iPad, než jsem stačila mrknout.

„To je roztomilé,“ pronesla jakási matka, jež si ke mně přisedla na pohovku. „Ona sleduje muzikály? To ta moje dvojčata se ani nemrknou na nic, co není animované.“

Hrála jsem se v převrácené chvále: Elliina záliba v broadwayských muzikálech se mi na ní nesmírně líbila, protože já mám muzikály také ráda. Když byla maličká a trápily ji koliky a ekzém, takže stěží na chvíli zamhouřila oči, připoutala jsem ji do autosedačky a se svou malou modrou hondou jsem kroužila po okolí, přičemž se z přehrávače linuly nahrávky z představení *Frajeři a saze*, *Rent*, *West Side Story* nebo *Močohrad*. „Pčehu!“ ječela ze zadního sedadla, když jí byly asi dva roky. „JÁ CI PČEHU!“ Teprve asi po deseti minutách jsem přišla na to, že myslí „předeheru“, a tuhle historku jsem pak často vyprávěla. *Ta je ale legrační! Ta je ale vyspělá! Ta je roztomilá*, říkali na to lidé... Když Ellii byly čtyři a pak pět, stále byla legrační, vyspělá a roztomilá, ovšem také vzteklejší a náladovější než primadona s přišer-ným premenstruačním syndromem. *Senzitivní*, pojmenoval to doktor McCarthy.

Přecitlivělá, prohlásil doktor Singh, terapeut, k němuž jsme ji vzali poté, co nám učitelka ve školce svěřila, že o přestávkách Ellie sedává v rohu hřiště a zacpává si uši, proto-

že křik a brebentění ostatních dětí jí očividně působí bolest. „Moc nahlas!“ namítala a škusbla sebou vždy, když jsme se přiblížili k hřišti. „Moc špíny!“ kvílela, jakmile jsem se ji pokoušela nalákat ven na hru na schovávanou či na honěnou nebo jsem jí nabízela prstové barvičky a kupu papírů. V kině je „moc velký hluk“, sluníčko svítí „moc jasně“, každé jídlo kromě jablek, sýrových tyčinek či toastů z bílého chleba s máslem a odkrojenou kůrkou odmítala, že „chutná zle“, a po lepidle a třpytkách ji „svědí prsty“. Pro Eloise Larsonovou Weissovou je svět bolestné, děsivé a ulepené místo, kde je hlasitost vždycky nastavená na maximum. S Davem jsme pročetli snad všechny knihy od *Přecitlivělého dítěte* po *Výchovu oduševnělého potomka*. Poučili jsme se, jak se vyhnout přesytení podněty, jak Ellii pomoci se změnami, jak o tom hovořit s jejími učiteli. Ze všech sil jsme se snažili přerámovat svůj pohled na věc, uznat, že Ellie trpí a nechce jen zlobit, ale šlo to těžko. Místo toho, abych si uvědomila, že Ellie je zkrátka stavěná jinak než ostatní děti a že pláče a vzteká se proto, že cítí nepohodlí, úzkost nebo stres, připadala mi někdy spíš jako spratek, který se ze všech sil snaží dělat potíže.

Žena vedle mě kývla na svého syna, jemuž mohlo být tak osm. Na čele měl přilepenou náplast, skláněl se nad videohrou a hlasitě přitom vrčel. „Bylo by hezké mít holčičku. Já musím Bradena podplácet, když ho chci dostat do vany.“

„No, to nemají jen chlapečci. Ellie se k vaně ani nepřiblíží, dokud tam nehodím jednu z těch šumivých kuliček. Osm dolarů za kus.“

Žena sevřela rty. Cítila jsem, jak rudnu. Kuličky do koupele za osm dolarů jsou požitkem pro dospělé. Dávat je pětiletému děcku je směšné, zvlášť když jsme v Haverfordu splá-

celi daleko vyšší hypotéku než ve Filadelfii a Dave i všichni ostatní v *Examineru* dostali v minulém roce namísto prémie dvoutýdenní neplacenou dovolenou. Když jsme loni vyplňovali daňové přiznání, oba nás překvapilo – a Davea navíc ponížilo –, že já se svým blogem vydělávám víc než on jako reportér. To pochopitelně nebylo součástí našeho plánu. Dave měl být tím úspěšným... a až donedávna také byl.

Před třemi lety Dave napsal sérii článků o městské chudíně, o dětech, které jediné plnohodnotné jídlo dostanou ve školní jídelně, a o rodičích, pro něž je výhodnější zůstat doma a pobírat sociální dávky než si hledat práci; o tom, jak jsou sociální služby nedostačující, a o hrdinských učitelích a dobrovolnících, kteří se pokoušejí dětem pozitivně zasáhnout do života. Série získala řadu ocenění a upoutala pozornost několika literárních agentů, z nichž jeden manželovi zajistil smlouvu na knihu a také tučnou zálohu. Dave vzal balík peněz, které dostal po podpisu smlouvy, a odjel do Haverfordu, městečka, do něhož se zamiloval, když ho tam jednou recenzent restaurací z jeho novin vzal na večeři. Haverford je krásný, oplývá bujnou zelení a upravenými trávníky. Školy jsou tam vynikající, dojíždění se dá zvládnout a to vše zapadlo do manželovy představy o tom, jaký by jednoho dne měl být náš život.

Naneštěstí se mnou Dave tuto představu neprobral dřív, než se jednoho odpoledne pomátl, najal si realitního agenta, našel dům a udělal nabídku. Teprve tehdy mě nahnal do auta a vzal mě kolem letiště, pryč z dálnice do centra městečka. Slunce zrovna zapadalo, pozlatilo stromy i střechy domů a čerstvé podzimní povětří plnil výskot dětí, které si halasně hrály na honěnou. Když zastavil před domem v koloniálním

stylu s cedulí NA PRODEJ, zapíchnutou v trávniku, slyšela jsem, jak si děti hrají pro změnu na slepou bábu, a cítila vůni steaků na grilu. „Hned si to tu zamiluješ,“ prohlásil Dave a hnal mě kuchyní (nablýskanou, pyšnicí se spotřebiči z nerezové oceli, žulovými pracovními deskami a dlážděnou podlahou), kolem šatny a toalety pro hosty po schodišti nahoru do hlavní ložnice. Tam jsme se líbali a líbali, až si realitní agent dvakrát odkašlal, zaklepal na dveře a sdělil nám, že musíme na nabídku prodejce zareagovat do hodiny.

„Ano?“ zeptal se Dave. Zářily mu oči i celá tvář. Nikdy jsem ho neviděla tak dětsky šťastného a bylo by kruté odpovédět mu něco jiného než to, co si přál slyšet.

„Ano.“

Nepromyslela jsem to, nebyl na to čas. Neuvědomila jsem si, že se upisuji nejen novému domu a novému městu, ale taky úplně novému životu, kde budu s Davidovou podporou doma s miminkem namísto toho, abych každé ráno nasedla do vlaku a zamířila do města do zaměstnání. Dave chtěl, abych se podobala spíš jeho matce, jež se ochotně vzdala své právnické kariéry, když se narodil první ze tří synů, žaloby a prohlášení vyměnila za rozvážení dětí a další povinnosti matky na úrovni. Toužil po tradiční ženě v domácnosti, po manželce, která bude nakupovat a vařit, bude ochotná vyzvedávat balíčky i věci z čistírny a obecně vzato bude jemu život nejen umožňovat, ale hlavně usnadňovat. Problém spočíval v tom, že mi své představy nikdy nesdělil, takže jsem se nemohla zamyslet, jestli by mi to vyhovovalo.

Možná by to fungovalo, kdyby se svět nerozhodl, že noviny už vlastně nepotřebuje... nebo kdyby se blog, který jsem psala jako svůj koníček, nezměnil v práci, čímž naše finanč-

ní poměry postavil na hlavu, takže jsem se já stala živitelkou rodiny a Daveův plat jsme odkládali na mimořádné výdaje, jako jsou soukromá škola, dovolené nebo letní tábor. Třeba by náš život ubíhal hladčeji, kdyby mi dům nepřipadal tak velký a skličující, kdyby alespoň v mých očích tak trochu nepřinášel smůlu. „Prodávající jsou velmi motivováni,“ svěřil mi agent a my jsme s Davem brzy přišli na to, proč: manžela, politického poradce, zavrželi za zpronevěru příspěvků na volební kampaň. Financoval jimi svou hráčskou vášeň... a, jak se nakonec dověděli čtenáři *Examineru*, také svou milenkou.

Oba jsme s Davem vyrostli v pěkných domech na předměstí, ovšem dům v Haverfordu měl spoustu místností, u nichž jsem leckdy nebyla schopná odhadnout účel. Nacházela se v něm kuchyň, ale vedle ještě menší druhá kuchyň s dřezem a ostrůvkem s žulovou deskou. Agent prohlásil, že se jedná o majordomovu přípravnu. „Žádného majordoma nemáme,“ řekla jsem Daveovi, „ale i kdybychom měli, stejně bych mu nedopřála vlastní přípravnu!“ Hlavní kuchyň byla tak velká, že se v ní dalo pohodlně jíst, přiléhala k ní ovšem jídelna, dále obývací pokoj, kužárna a pracovna s vestavěnou knihovnou. Nahoře bylo celkem pět ložnic s pěti plně vybavenými koupelnami. Měli jsme hlavní ložnici a pak cosi nazvaného „princeznovské apartmá“ s vlastní šatnou. Suterén byl dokončený jen zčásti, počítalo se s prostorem na domácí posilovnu, a vzadu se za prosklenou verandou táhl zatravněný svah.

„Můžeme si to dovolit?“ zajímalo mě. Ukázalo se, že díky Daveově záloze a defraudantově zoufalství můžeme. Mohli jsme dům koupit, ale nedokázali jsme ho zařídit. Dali jsme dohromady veškeré kusy nábytku včetně skládacího karetní-

ho stolku, který jsem používala jako psací stůl, a futonu z Daveova pokoje na koleji, ale přesto jsme nezaplnili ani čtvrtinu prostoru, navíc tam všechno působilo nepatříčně. Stůl, který dokonale zapadl do řadového domku ve Filadelfii, působil v obří haverfordské jídelně s vysokánským stropem jako trapaslík. Pohovka, na níž jsme se tulili ve velkoměstě, vypadala na předměstí, jako by patřila do domečku pro panenky. Naše manželská postel budila v hlavní ložnici dojem krutonu plouvajícího v obří míse polévky a všechny naše šaty nezaplnily ani třetinu políček a věšáků v ohromné přilehlé šatně.

Byla jsem ohromená, bez práce, musela jsem se starat o miminko, a tak jsem bloumala po místnostech a sepisovala seznam, co všechno potřebujeme. Nakoupila jsem stohy časopisů, vystříhovala obrázky nebo brouzdala po Pinterestu, vytvářela jsem koláže pohovek, které se mi zalíbily, jídelních stolů, jež by se podle mě hodily, roztomilých tapet a úchvatných dek. Zašla jsem do obchodu s malířskými potřebami a přinesla vzorníky, z internetu jsem si stáhla programy, které mi dovolily posouvat virtuálním nábytkem po imaginárních místnostech. Jakmile však došlo na to, že bych měla něco skutečně koupit – jídelní stůl, který jsme očividně potřebovali, postele do prázdných pokojů pro hosty a osušky do polic v nepoužívaných koupelnách –, jako by na mě něco padlo. Nikdy jsem si nepřipadala nerozhodná, ani jsem netrpěla strachem ze závazku, ale myšlenka, že *v té posteli, kterou teď objednáám, budu spát po zbytek života*, mě vždycky přiměla zavěsit telefon nebo zavřít laptop dřív, než jsem stačila vyfukovat první číslice kreditní karty.

Čtyři měsíce poté, co Dave inkasoval zálohu, vyšla jiná kniha, tentokrát založená na sérii článků tištěných v novi-

nách v New Yorku. Točila se kolem mladé dívky bez domova a skupiny dospělých – rodičů, učitelů, sociálních pracovníků, politiků –, kteří nějak ovlivnili její život. Ačkoli na internetu měla série přes milion přečtení, kniha během prvního měsíce prodeje neupoutala ani tisíc čtenářů. Daveův vydavatel znervózněl: jestliže se neprodává knížka o chudině v New Yorku, jaké má asi vyhlídky kniha o chudých ve Filadelfii? Využil svého práva a odstoupil od smlouvy. Dave nemusel vrátet peníze, které mu vyplatili při podpisu, ovšem žádnou další hotovost už nedostane. Jeho agentce se přes veškerou snahu nepodařilo najít jiného nakladatele, který by projekt převzal. Chudoba prostě není sexy, zejména když má spousta čtenářů co dělat, aby ukočírovala vlastní finance a udržela si práci.

Agentka Davea povzbuzovala, aby využil hybné síly a přišel s jiným nápadem – „Všichni prostě milují váš styl!“ tvrdila –, manžel se ale prozatím držel představy, že se mu podaří vymyslet možnost, jak dostat zaplacené za práci, kterou už odvedl, aniž by musel začínat znovu od píky. Zůstal tedy v novinách, a když mě oslovila Sarah, jestli bych neuveřejňovala svůj blog na jejích stránkách, kladná odpověď se sama nabízela. Jakmile jsem začala pracovat, neměla jsem už čas zabývat se nábytkem. Dostatečnou výzvu představovalo zajistit ráno čisté oblečení a večer pro všechny něco k jídlu. Dům tedy zůstal prázdný, nedokončený. Ze stěn trčely dráty, protože jsem nevybrala lampičky, a tři prázdné ložnice měly dál stěny natřené nenápadnou béžovou barvou. Kvůli nedostatku prádelníků a skříní jsme nechávali oblečení v prádelních koších a plastových boxech a v obýváku jsme kromě gauče a pohovky měli už jen skládací látkové židličky, což

mělo být dočasné opatření, ale trvalo už víc než dva roky – zhruba tak dlouho jako Daveova špatná nálada.

Vybavuji si, jak trucoval, když v *Examineru* vydali nařízení, že u každého článku zveřejněného online bude vedle jména autora ikonka, aby ho mohli čtenáři „lajkovat“ na Facebooku.

„Ani se jich neptáme, jestli se jim líbil článek,“ stěžoval si. „Zajímá nás, jestli se jim líbím já.“ Ani se neusmál, když jsem mu odpověděla: „No, mně se líbíš!“ Objala jsem ho a sjela mu dlaněmi přes lopatky do kříže, pak jsem mu sevřela zadek a políbila ho na tvář. Ellie byla zabraná do pokračování *Teletubbies* a kuře mělo strávit ještě půl hodiny v troubě. „Nechceš si dát sprchu?“ zašeptala jsem. Před dvěma lety by ze mě do minuty strhal oblečení a dostrkal mě do koupelny. Ten večer si ale jen povzdechl a zeptal se: „Dokážeš si vůbec představit, jak je ponižující, když s tebou jednají jako se zbožím?“

Nedá se říct, že bych s ním nedokázala soucítit. Sama jsem v *Examineru* před Elliiným narozením pracovala jako webdesignérka. Věřila jsem v poslání novin, v důležitost jejich role hlídacím psa, když pohánějí mocné k odpovědnosti, utěšují poškozené a zneklidňují pohodlné. Nebyla to ale moje chyba, že noviny obecně (a *Examiner* zvláště) šly ke dnu. Nezměnila jsem svět tak, aby bylo všechno okamžitě k dispozici online, takže ani naši prarodiče už nečekají, že jim ranní noviny vysvětlí, co je co. Neovlivnila jsem svět tak, že dřívější slogan „čím víc násilí, tím vyšší prodej“ se stal takřka směšným. V dnešní době se na domovské stránce *Examineru* skví fotografie ze Žhavého seznamovacího večírku pro nezadané, který uspořádali zoufalí vydavatelé, nebo z akce Kritic-

ké množství naháčů 9, kde účastníci jeli nazí na kolech deset mil po hlavní ulici Broad Street (reportáž z této události s umělecky rozostřenými fotografiemi se stala nejčtenějším článkem roku a o deset koňských délek překonala jak zprávy z voleb, tak články o zkorumpovaném městském radním, kterého zadrželi za daňové úniky po šestihodinovém vyjednávání, jež skončilo až poté, co vylezl na střechu radnice a vyhrožoval, že skočí dolů, pokud mu neposkytnou letadlo, milion dolarů v neoznačených bankovkách a dvacet porcí těstovin z restaurace Potito's. „Ikonka ‚To se mi líbí‘ ještě není konec světa,“ utěšovala jsem manžela, když bylo jasné, že erotické hrátky ve sprše mě hned tak nečekají. Pak jsem se vrátila ke svému iPadu a on ke sledování jakéhosi sportovního přenosu v televizi... Až na to, že když jsem vzhledla, zjistila jsem, že se na mě mračí, jako bych mu právě omlátila tablet o hlavu.

„Co je?“ zeptala jsem se poplašeně.

„Nic,“ odsekl. Pak vyskočil z pohovky, protáhl si ramena, protřepal paže a hlasitě zapraskal klouby na prstech, jako by se chystal vstoupit do boxerského ringu. „O nic nejde.“

Pokoušela jsem se s ním mluvit o našich problémech, doufala jsem, že jelikož nás do tohoto průšvihů dostal právě on – nebo přinejmenším do toho obřího domu, nákladného života ve společnosti snobských rodičů dětí ze soukromých škol a šokujících částek odváděných na daň z nemovitosti –, měl by mít také povinnost vymyslet, jak z těch peripetií vybědnout ven. Týden po debatě o ikonce „To se mi líbí“ Ellie lelkovala u umyvadla a stále dokola si umývala ruce, aby z nich dostala veškeré pozůstatky sirupu, a tak jsem u snídane klidně nadnesla, že bychom mohli zkusit manželskou

terapii. Vylíčila jsem Daveovi, že tam chodí spousta mých přátel (lhala jsem, ale aspoň jeden takový pár jsem opravdu znala), a dodala jsem, že nahromaděný stres ze stěhování do nového města, precitlivělého dítěte a manželky, která přešla z polovičního úvazku na údajných plných čtyřicet hodin, ve skutečnosti ovšem spíš na šedesát, by nahlodil každé soužití. Dave zkrivil ústa. „Ty si myslíš, že jsem blázen?“

„Jistěže nejsi blázen,“ zašeptala jsem. „Ale je to bláznivé pro nás oba a já si prostě myslím...“

Zvedl se od stolu a chvíli zůstal stát v modrých nylonových běžeckých šortkách a tričku z běhu na 10 kilometrů, jehož se zúčastnil loni na podzim. Dave byl vysoký, měl široká ramena, úzké boky, hluboce posazené hnědé oči a husté černé vlasy, jež mu na čele začínaly ustupovat, což skrýval pod kšiltovkou, kdykoli to bylo možné. Když jsme spolu začínali, procházeli jsme se ruku v ruce a já jsem se pokoušela zachytit náš odraz v každé prosklené autobusové zastávce, protože jsem věděla, jak nám to spolu sluší. Dave byl tichý, přemýšlivý, oplýval takovým klidem, že jsem netoužila po ničem jiném než po zaslechnutí jeho hlasitého smíchu, a měl potrhlý smysl pro humor, jaký byste do něj od pohledu nikdy neřekli. *Tichá voda břehy mele*, říkala jsem si. Později jsem pochopila, že tichá voda nemusí nezbytně mlít břehy. Pokud jste manžela vyrušili z tichého rozjímání, zeptali se ho, na co myslí, a on byl ochoten vám to prozradit, odpověď se někdy týkala posledního skandálu na radnici nebo jeho snahy ověřit zvěsti o tom, že jakýsi asistent v Kongresu zfalšoval podpis svého nadřízeného. Jindy by vám svěřil, že se neustále pokouší sestavit žebříček pěti nejoblíbenějších hráčů basketbalového klubu Philadelphia 76ers.

Přesto jsem netoužila žít s nikým jiným než s Davem. Nikdo mě neznal tak dobře jako on, který věděl, jaké mám ráda filmy, co mi nejvíc chutná v oblíbených restauracích a že mi může okamžitě zlepšit náladu čokoládovou sušenkou z pekárny Le Bus nebo reprízou filmu *Tváří v tvář* na kabelovce. Přemlouval mě, abych si šla zaběhat, protože věděl, jak se potom budu cítit dobře, nebo brávil v sobotu ráno Ellii do cukrárny, abych si mohla po noční práci ráno pospat do desíti.

Uměl být ohleduplný, milující a laskavý. To ráno, kdy jsem navrhla manželskou terapii, takový ovšem rozhodně nebyl. Bez jediného slůvka odkráčel do suterénu. O minutu později se rozbzučel běžecký pás. Dave trénoval na svůj první maratón. Nejprve jsem ho v tom podporovala, pak jsem si ovšem uvědomila, že kvůli dlouhým víkendovým výběhům ho v sobotu či neděli neuvidím čtyři nebo pět hodin v kuse a budu mít to potěšení užít si Ellii o samotě. Zatímco v suterénu dál vrčel běžecký pás, s povzdechem jsem vstala, jako bych na ramenou nesla tíhu celého dne.

„Ellie,“ začala jsem. Dcerka dosud stála u umyvadla a zasněně si vtírala do rukou tekuté mýdlo. „Musíš si odnést talíř a sklenici.“

„Ale jsou moc TĚŽKÉ! A talíř je celý ULEPENÝ! A možná mi SPADNE!“ stěžovala si. Ještě měla na sobě noční košilku s vílou Ariel a vlekla se bosýma nohama po terakotových dlaždicích, až jsem na ni nakonec vyštěkla: „Ellie, prostě mi ten talíř podej a přestaň se tak předvádět!“

Pochopitelně se rozplakala, běžela nahoru do svého pokojíčku a nechávala pěnivé otisky prstů po celém zábradlí. Naplnila jsem myčku, otřela linku a zametla podlahu v kuchyni. Vrátila jsem do ledničky mléko, džus a máslo, mouku a cukr

jsem uklidila do spižírny. Než jsem zamířila k Ellii, abych se jí omluvila a vysvětlila jí, že bychom se obě měly snažit používat vnitřní hlas, vzala jsem si prášek, od rána už druhý vicodin. Den se přede mnou nekonečně táhl – ubrečená dcera, vztek-lý manžel, hromady špinavého prádla, umatlaná koupelna, nutnost napsat blog a nejspíš i desítky vztekklých komentářů, které mi pěkně pod sebou seřazené sdělí, že jsem pisálek bez špetky talentu a tlustá blbá děvka. *Potřebuju to*, pomyslela jsem si a nechala jsem si na jazyku rozplynout tu hořkou chuť. Vybabila jsem si, že tehdy nebylo ještě ani devět.

Měla jste někdy pocit, že byste měla své pití nebo užívání drog omezit?

Najednou se mi udělalo slabo, a tak jsem zvedla hlavu a zase se rozhlédla po čekárně, abych se ujistila, že si nikdo nevšiml, jak беру kvíz vážně. Myslela jsem na to, že bych měla užívání omezit? Jistě. Někdy. Stále častěji ve mně hlodal pocit, že se mi věci vymykají z rukou. Pak jsem si ale vždy řekla: *Ale no tak!* Měla jsem předpis na všechny léky, které jsem brala (a co na tom, že doktor A nevěděl, co mi dává doktorka B – kdyby to byl problém, v lékárně by na to přišli, ne?). Pilulky mi pomáhaly zvládat všechno, co jsem zvládnout musela.

Stalo se vám, že druzí lidé kritizovali vaše pití nebo užívání drog, popřípadě že je rozčilovalo?

Rychle a důrazně jsem zaškrtnula „Ne“ a snažila jsem se nemyslet na to, že mě nikdo nekritizuje, protože nikdo nic netuší. Dave věděl, že mám předpis na vicodin – byl doma ten večer, kdy jsem přikulhala ze cvičení –, ovšem neměl ponětí, kolikrát jsem si nechala předepsat další. Vždycky jsem lékařce řekla, že pravidelně provádím veškerá doporučená rehabi-

litační cvičení (to jsem si vymýšlela), ale stále potřebuji něco proti bolesti. Dave netušil, jak je to snadné, když jste žena se zdravotním pojištěním a dobrým vzděláním, žena, jež určitým způsobem mluví, obléká se a vystupuje. Slušné vychování, spisovná mluva a snímek z magnetické rezonance, kde je vidět vyhrězlou ploténku nebo retinovaný zub, vám zajistí v zásadě cokoli, po čem toužíte. Opakovací recept. Bolest není vidět, obtížné se popisuje a já jsem věděla, jaká použít slova, jaká dělat gesta, jak si sednout a vstát, aby to vypadalo, že každé vydechnutí mi působí utrpení. Bylo to mé malé tajemství a hodlala jsem si ho udržet.

„Eloise Weissová?“ Vzhledla jsem. Ve dveřích stála sestra s Elliinou kartou.

Leknutím jsem vyskočila a pocítila varovné bodnutí v zádech, jako by mi tělo chtělo připomenout, jak jsem se do té bryndy dostala. Chtěla jsem prášek. Měla jsem ráno, před šesti hodinami, jen jeden a potřebovala jsem nějakou hráz proti vzrůstajícím obavám, jestli se mi nerozpadá manželství, jestli jsem dobrá matka a kdy si najdu čas dokončit příspěvek, který mám odevzdat před šestou. Chtěla jsem se cítit dobře, soustředěná, klidná a spokojená, schopná ocenit, co mám – prosluněnou kuchyň s orchidejemi kvetoucími na parapetu, Elliin pokojíček, pro který jsem nakonec objevila dokonalý růžový lustr. Chtěla jsem vklouznout do svojí bubliny navozené léky, kde jsem se cítila v bezpečí, kde jsem byla šťastná a nic mi nemohlo ublížit. *Jakmile to bude za mnou*, řekla jsem si a představila si, jak nás doktor propustí, sednu si za volant a spolкну bílou oválnou pilulku, zatímco Ellie si bude zapínat bezpečnostní pás. S touto fantazií pevně uvelebenou v hlavě jsem natáhla ruku ke své dceři.

„Žádné injekce,“ prohlásila a už se jí začínala třást bradička.

„Myslím, že ne.“

„Injekci NE! ŽÍKALAS to! Tys mi to SLÍBILA!“ Otáčely se po nás odsuzující hlavy a matky si zřejmě říkaly: *Ještě že to moje není takové.* Ellie si založila paže na hrudníčku a stála tam jako jednadvacet kilo zuřivosti v kytíčkových šatíčkách od Hanny Andersson, se sladěnými ponožkami a svetříkem a v kotníčkových leopardích kečkách na zip. Jemné hnědé vlásky měla zapletené do copánků stažených fialovými gumičkami a kolem čela ji zdobila elastická květovaná čelenka v hipísáckém stylu.

Sestra mi věnovala úsměv, který byl zároveň soucitný i utrápený, a já jsem svou dceru napůl vlekla k váze a přístroji na měření tlaku. Zatímco Eloise měřili a vážili, fňukala, bránila se a šhubala sebou. Sestra jí změřila krevní tlak i teplotu, načež nás obě nechala čekat v ordinaci. „Dej si to na sebe,“ vybídla Ellii a podávala jí bavlněnou košili. Ellie ji štitivě sevřela špičkami prstů. „Bude to ŠKRÁBAT,“ pronesla a rozplakala se.

„No tak,“ uklidňovala jsem ji a vzala jsem košili s hrubou texturou i dráždivými visačkami do ruky. „Myslím, že bude stačit, když si sundáš šatíčky.“

Ellie pořád popotahovala, ale ladně se ohnula v pase – po tělesné stránce se vyvedla po otci, jenž na rozdíl ode mě běhal, bruslil a nežil ve světě, kde nábytek jako by se sám přesuoval, jen abych o něj mohla zakopnout nebo do něj narazit. Sledovala jsem, jak rozepíná zipy na teniskách, vysunuje pravou nohu, stahuje z ní růžovou ponožku a pečlivě ji pokládá na kečku. Následovala levá noha. Ellie se zaměřila na svetřík a já jsem se posadila na plastovou židli. Nikdy jsem se k ní

pod vlivem léků nechovala zle. Nikdy jsem nekřičela (aspoň ne děsivě), nebyla hrubá, ani jsem jí neříkala, aby si ty zatracený šaty oblékla ještě v tomhle století, protože se nesmíme znovu opozdit do školky. Nesnesla bych další přednášku o svých povinnostech vůči Stonefieldu: vzdělávacímu společenství (kdyby si říkali prostě „škola“, nejspíš by nedokázali obhájit to nehorázné školné). Bylo to právě naopak, pilulky mě zklidňovaly, dodávaly mi pocit pohody. Když jsem je spolkla, zdálo se mi, že zvládnu cokoli, ať už jsem psala příspěvek o zvyšování poplatků za léčbu neplodnosti, nebo se pokoušela dostat dceru včas do školky.

„MaMííííí!“ Podívala jsem se na Ellii. Jejda, vysvlékla se už do spodního prádla s disneyovskými princeznami. Rozevřela jsem košili. Ušklíbla se. „Jenom to zkus,“ vybídla jsem ji. Nakonec s povýšeností topmodelky, kterou přinutí navléci si polyester, vsunula paže do rukávů a dovolila mi zavázat jí na zádech šňůrky, přičemž ale stále svírala látku špičkami prstů, okázale si ji držela od těla a ujišťovala se, že se jí nedotkne visačka. Znovu si vzala můj iPad a vyhledala *Bídničky*. Vrátila jsem se ke svému kvízu. *Požila jste někdy víc, než jste si mohla dovolit?* Sotva. Lékaři mi vypisovali recepty, doplatek dělal patnáct dolarů na lahvičku. Je ovšem pravda, že lahvičky mi už nevydržely zdaleka tak dlouho, jak bych potřebovala, a tak jsem začínala trávit opravdu hodně času úvahami, kolik prášků mi zbývá, kterému doktorovi jsem už delší dobu nevolala a zda se na mě lékárnice nedívá podezíravě, když si vyzvedávám dvakrát nebo třikrát do týdne vicodin.

Plánovala jste někdy, že si nedáte, ale přesto jste podlehla?

Ano. Myslela jsem na to, že přestanu. Několikrát jsem to zkusila a pár dní se mi dařilo... Jenomže během posledních

takových dnů se mi zdálo, jako by se můj mozek a tělo rozpojily v nějakém kritickém bodě. Stála jsem před skříní v tričku nebo ve sportovním úboru, který jsem na sebe navlékla v naději, že mě to přiměje ke cvičení, říkala jsem si *Ne!* a zvenčí sledovala sama sebe, jak odšroubovávám uzávěr a vybírám pilulku.

Stalo se vám, že jste se rozhodla přestat, ale nedokázala jste to?

„Mami?“ Ellie seděla na vyšetřovacím lehátku s překříženými nohama a košilí hladce rozprostřenou v klíně. „Zbláznila ses?“ zeptala se. Bradička se jí třásla a vypadalo to, že má slzy na krajíčku. Eloise ovšem často působila dojmem, že nemá daleko k pláči. Když byla miminko, bouchnutí dveří od auta nebo zazvonění telefonu ji dokázalo vytrhnout ze spánku a proměnit v ječící sirénu. V kočárku se choulila, jakmile zaslechla běžné zvuky ulice – telefon, zatroubení taxíku. Trhla sebou, dokonce i když jí nad hlavou nečekaně zachřestily větve stromů.

„Ne, miláčku. Proč?“

„Máš úplně pokřivený obličej.“

Přinutila jsem se k úsměvu. Rozpráhla jsem paže a Ellie po krátkém zaváhání seskočila z lehátka, sedla si mi na klín a přitiskla se ke mně. Vdechovala jsem tu holčičí vůni – voněla trochu jako cukrová vata, grahamové krekry a knížky z knihovny – a tiskla se tváří k jejím vláskům. Myslela jsem na to, že Ellie je sice přecitlivělá a podrážděná, ale zároveň je také bystrá, vtipná a nepopíratelně roztomilá, takže bych udělala cokoli, jen abych jí dala šanci na šťastný život. Nebudu jako moje vlastní matka, která zastydla někde na večírku v roce 1978 a neuvědomila si, že už je dávno po něm,

žena, která na sebe v šestadvaceti stříkala tři vrstvy rychle schnoucího laku na vlasy – načesaná, kočičí oči obtáhnuté tekutou černou linkou, našpulené rty natřené leskem a navoněná parfémem od Giorgia – a byla natolik zaujatá svou tenisovou skupinou, společnicemi na ranní procházky, dámmami, s nimiž hrála mah-jong, a manželem a jeho zdravím, že jí zbývalo pramálo času či zájmu na její jediné dítě. Věděla jsem, že mě matka miluje – alespoň to říkala –, ale když jsem jako malá seděla u jídelního stolu nebo jsem se na příjezdové cestě bavila pinkáním tenisáku o stěnu garáže, matka občas vzhlédla od svých pěstěných nehtů nebo stránek časopisu *People* a civěla na mě, jako bych byla hostem v hotelu, odkud jsem se měla už před mnoha týdny odhlásit, ale z nevysvětlitelných důvodů se tam stále zdržuji.

Když mi táhlo na osmý rok, zeptali se mě rodiče, co chci k narozeninám. Přemýšlela jsem o tom celé týdny, a tak jsem odpověděla bez zaváhání. Chtěla jsem, aby mě matka, jež při mém odchodu do školy obvykle ještě spala, vzala na snídani k *Peterman's*, což byl místní podnik u rušné křižovatky dvou hlavních silnic v Cherry Hillu. Chodil tam každý: děti si tam po škole dávaly kornout zmrzliny, rodiny tam večerely – burgery grilované na uhlí pro otce, suchý tuňák na ledovém salátu pro matku a talíř kuřecích křidélek, cibulových kroužků a hranolků s rančerským a hořčičným dresinkem pro děti. Jedna z mých spolužaček, Kelly Goldringová, tam chodila každou středu s matkou na snídani. „Říká tomu Holčičí den,“ komentovala to Kelly na skautské schůzce. Náležitě přitom protácela panenky na znamení, jak připitomělé jí ty každotýdenní snídaně připadají, ale z jejího tónu i výrazu, když mluvila o tom, jak se s mámou dělí o Specialitu pro hla-

dovou dámu a pořád ještě jim zbývá dost hranolků na oběd, jsem jasně poznala, že snídaně jsou právě takové, jaké je paní Goldringová chtěla mít – neobyčejné. Představovala jsem si Kelly a její mámu v jednom z boxů pro dva. Paní Goldringová má na sobě šaty, lodičky na vysokém podpatku a kolem krku jí volně visí hedvábný šáteček; Kelly, jež obvykle nosí džíny a tričko, si oblékne sukni, která jí odhaluje odřená kolena. V duchu jsem viděla, jak k nim s vyzývavým kroucením boků přichází servírka a s bločkem v ruce se ptá: „Tak co to bude, děvčata?“ Malovala jsem si, že až do podniku půjdu já s matkou, máma si objedná ovocný salát a já vejce se slaninou. Vajíčka budou nadýchaná, slanina křupavá a matka posílená ovocem a silnou kávou se mě bude vyptávat na učitelku, na školu a skautskou družinu, přičemž bude skutečně naslouchat mým odpovědím.

Právě tohle jsem si přála: žádné nové kolo nebo videohru, kazety Stinga nebo Genesis, ani knihy pro dívky s detektivní zápletkou. Jenom snídani s mámou, my dvě v boxu, samy spolu tři čtvrtě hodiny, než sníme snídaňovou specialitu.

Měla jsem tušit, že nic nepůjde podle mých představ, už když ráno v den mých narozenin matka sešla do kuchyně celá pobledlá, s jedním okem nalíčeným řasenkou a druhým nedotčeným. „Pojď ke mně,“ pronesla. Její filadelfský akcent byl výraznější než jindy a měla chraplavý hlas. Roztřesenou rukou se natáhla pro klíče, a když jsem otevřela dveře, abych se ujistila, že taxi stojí před domem, trhla sebou. Zřídka jsem viděla matku vzhůru před devátou a nikdy jsem ji nezažila bez dokonalého nalíčení. To ráno měla bledý obličej a zdála se trochu rozechvělá, jako by ji sluneční paprsky bolely a podlaha se jí vzdouvala pod nohama.

Říkala jsem si, že to musí mít něco společného s nehodou, jež se matce přihodila, když mi byly čtyři. Neznala jsem moc podrobností, věděla jsem jen, že řídila, přšelo, na silnici jí podklouzla kola a ona převrátila auto na střechnu. Strávila šest týdnů mimo domov, nejprve v nemocnici, kde jí ramedno zpevnili kovovými hřeby, a poté na rehabilitaci. Zůstaly jí jizvy – bledý šrám na levé tváři a pozůstatky po operačním řezu na paži. Pak tu bylo cosi, o čem otec zlověstně mluvil jako o „jizvách, které nejsou vidět“. Máma od té noci nikdy nesesdla za volant, nadskočila při každém bouchnutí dveřmi nebo ráně z výfuku a nemohla se dívat na automobilové honičky ani záběry z autonehod v televizních filmech. Párkrát do měsíce vynechala tenisový zápas a pak jsem ji po návratu ze školy nacházela v ložnici se ztlumenými světly, protože ji trápila migréna.

Ráno v den mých narozenin vklouzla matka vedle mě na zadní sedadlo. Cítila jsem parfém od Giorgia, zubní pastu a pod tím vším zvětralý pach spánku.

Taxi zastavilo před vchodem do restaurace. Matka sáhla do kapsy kabátu a podala mi desetidolarovou bankovku. „To stačí, ne?“ Zírala jsem na peníze s otevřenou pusou. Matka vypadala zmateně, tužkou zvýrazněné obočí povytažené.

„Myslela jsem, že se najíme spolu,“ pronesla jsem nakonec.

„Ach!“ Než stačila odvrátit hlavu k okénku, zachytila jsem v její tváři výraz překvapení a nejspíš i zahanbení. „Ach, miláčku, je mi to moc líto. Když jsi říkala, že chceš, abych tě vzala do Peterman’s, myslela jsem...“ Mávla rukou, jako by odháněla představu, že by dcera mohla chtít v den svých narozenin posnídat s mámou. „Věděla jsem, že budu muset

vstávat brzy, a tak jsem si domluvila dva zápasy.“ Podívala se na hodinky. „Musím spěchat, abych se stačila převléct... Mitzie a Ellen už tam nejspíš budou.“

„No, to nevádí,“ odpověděla jsem. Cítila jsem, jak mě za víčky začínají pálit slzy, a stahovalo se mi hrdlo, ale věděla jsem, že nesmím plakat. *Nerozčiluj matku*, nabádal mě vždy otec.

„Bude deset dolarů stačit?“

Jak jsem to měla vědět? Neměla jsem tušení... Přesto jsem přikývla. „Tak se měj hezky. Hodně štěstí k narozeninám!“ Políbila mě a srdečně mi zamávala, načež jsem vystoupila z taxíku a jemně za sebou zaklapla dveře.

Do restaurace jsem si netroufla. Nebyla středa, ale stejně jsem si představovala, jak sedím u baru a v boxu vidím Kelly s maminkou. Netušila jsem ani, zda může jít osmileté dítě do restaurace a samo si objednat – pochopitelně bych si dokázala přečíst jídelní lístek, ale na hovor se servírkou jsem byla moc nesmělá a nebylo mi jasné, jak požádat o účet nebo nechat dýško. Namísto toho jsem zašla do pekárny, kde jsem si mohla poručit něco z nabídky v prosklené vitrině. Vybrala jsem si dvě koblihy s cukrovou polevou, dvě čokolády, želé a pudinkový zákusek. Z města vedla přes les pěšinka k mé škole a v tehdejší době ještě dítě – dokonce i holčička – mohlo chodit lesem samotné, aniž by se rodiče strachovali, že je někdo unese nebo znásilní. Kráčela jsem stinnou cestičkou, kopala do borového jehličí a cpala do sebe snídani. Ládovale jsem se koblihami a snažila se zajíst smutek. Vzpomínala jsem, jak mi máma říkala, že mě má ráda, a nepřipouštěla jsem si, jak se kvůli ní cítím. V hodině angličtiny se mi udělalo špatně, takže si matka musela vzít taxi a přijet pro mě.

V ordinaci školní zdravotnice netrpělivě přešlapovala v tenisovém oblečku a obracela oči v sloup, zatímco jsem v aktovce kontrolovala učebnice, ale na zadním sedadle taxíku se přestala mračit a vypadala docela vlídně.

Měla na sobě tenisovou sukénku a modrou nylonovou sportovní bundičku s bílými proužky. Nohy měla opálené a stehna se jí vsedě takřka nerozšiřovala, zatímco moje nohy zahalené pod sváteční červenozelenou kostkovanou sukní do černých punčocháčů jako by se rozplizly po celém sedadle.

„Řekla bych, že ta snídaně ti moc nesesdla,“ pronesla matka. Sáhla do kabely pro termosku a ubrousek, nechala mě usrknout a poté mi jemně otřela čelo i ústa.

V ordinaci Elliina doktora jsem si povzdechla při vzpomínce, jak jsem se cítila poctěna, že mi matka dala napít ze své speciální modré termosky, jak bych se nikdy neodvážila vytáhnout ji z tašky, a už vůbec bych do ní neplivala. V tu chvíli se dovnitř přihnál lékař.

„Nazdar, slečno Eloise!“ Doktor McCarthy nosil modrou lněnou košili, která mu ladila s barvou očí, bílé kalhoty a nažehlený bílý plášť se svým jménem modře vyšitým na kapsičce. Ellie se mi vytrhla z náruče a celá roztřesená se postavila ke dveřím, připravená k útěku. Natáhla jsem se pro ni a usadila ji na pomačkaný bílý papír na lehátku, přičemž jsem ignorovala protesty svých zad. Doktor s pečlivě zastřiženou prošedivělou brádkou a stetoskopem rošťácky zavěšeným kolem krku přešel ke stolu a vážně Ellii podával ruku.

„Eloise,“ začal, „jak jde život?“

Dcerka se zahihňala a přitiskla si dlaň na pus, aby ochránila svůj viklavý zub. Jakmile jí věnoval pozornost pohledný muž, byla líbeznost sama, celá rozradostněná posedávala na

okraji vyšetřovacího lehátka s nohou přes nohu a chovala se, jako by ji čekala tisková konference. „Zašly jsme v den mých narozenin na čaj do hotelu Plaza.“

„Vážně?“ Zatímco konverzovali o narozeninovém čaji, bílých rukavičkách, její želvě jménem Skipperdee a „velmi sofistikované“ počítačové hře, lékař zkušeně prováděl prohlídku, díval se jí do očí a uší, poslouchal srdce i plíce a kontroloval reflexy.

„Nuže, slečno Ellie,“ pokračoval, „trápí vás něco?“

Ťukala si ukazováčkem na rty. „Hmmm.“

„Potíže se spaním? S čuráním?“

Zavrtěla hlavou.

„A co jídlo? Papáte spousty dobrých zdravých potravin?“

Rozzářila se. „Mám ráda okurkové sendviče!“

„Kdo by neměl rád dobrý okurkový sendvič?“ Doktor se s úsměvem obrátil ke mně. „Je dokonalá, Allison. Řekl bych, že byste si ji měli nechat.“ Pak ztišil hlas a vzal mě za paži. „Pojďme si na minutku promluvit ven.“

Srdce se mi sevřelo. Všiml si kvízu, který jsem vyplňovala? Udělala jsem nebo řekla něco, čím jsem se prozradila?

Podala jsem Ellii iPad a vyšla do chodby, zatímco dovnitř místo mě zašla jedna ze studentek medicíny, jež v ordinaci vypomáhaly, aby dohlédla na pacientku. „Máš ráda broadwayské muzikály?“ slyšela jsem dceřin hlásek, když mě doktor McCarthy vedl k oknu na konci chodby.

„Jen jsem se chtěl optat, jak se vám vede. Máte nějaké otázky? Trápí vás něco?“

Snažila jsem se nedělat moc hluku při vydechování vzduchu, který jsem zadržovala. Možná jsem si doktora McCarthyho vybrala z povrchních důvodů – byl to prv-

ní pediatr, který mi neříkal „maminko“, ale ukázalo se, že to byla dokonalá volba. Naslouchal, když jsem mluvila, nikdy mě nevyháněl z ordinace ani neodbýval směšné otázky prvorodičky jako hlouposti a výborně udržoval rovnováhu mezi mnou, vždy náchylnou k panice, a Davem, jenž by klidně omotal zlomenou nohu lepicí páskou a pochválil se, jak se mu to povedlo.

Dr. McCarthy odložil Elliinu kartu na radiátor. „Jak to vypadá s ekzémem?“

„Pořád ho mažeme krémem a příští měsíc jdeme zase k doktoru Howardovi.“ Dočetla jsem se, že kožní problémy jsou jednou z radostí, jež přicházejí ruku v ruce s přecitlivělým dítětem – a s nimi ještě potravinové alergie.

„A ve školce to jde?“ Listoval Elliinou kartou. „Jak zvládla přechod mezi předškoláky?“

Ušklíbla jsem se a připomněla si první den, kdy se mi Ellie tiskla k noze a vzlykala, jako bych ji posílala do vyhnanství, a ne na šest hodin do vysoce ceněné (a nesmírně drahé) školy Stonefield: vzdělávací společenství. (V duchu jsem se bouřila a jmenovala to zařízení prostě Stonefieldská škola.) „Prvních pár týdnů bylo krutých. Ale teď si vede dobře...“ „Dobře“ bylo možná trochu přehnané, ale aspoň už neplakala a nedržela se mě každý den jako klíště. „Naučila se číst, což je skvělé.“

Znovu se zadíval do karty. „A co ty zlé sny?“

„Zlepšilo se to. Pořád ale nesnáší hlasité zvuky.“ A filmy v kině nebo jakékoli místo – třeba keramickou dílnu nebo knihovnu v době předčítání pohádek –, kde najednou mluví víc než dva nebo tři lidé. Povzdechla jsem si. „Jako by všechno prožívala silněji než ostatní děti.“

„Možná to tak je,“ přitakal. „Ale jak už jsem říkal, větší na děti z toho vyroste. Až jí bude deset, bude toužit po hře na bicí.“

„Je to těžké,“ vyletělo ze mě, ale rychle jsem zmlkla. Nesnášela jsem zvuk svého hlasu, když jsem si na Ellii stěžovala, vždyť jsem věděla, že spousta žen by ráda otěhotněla, ale nemůže, a že jsou na světě děti se skutečnými a závažnými problémy, jež daleko přesahují přemrštěné reakce na hlasité zvuky a občasnou vyrážku. Existují svobodné matky, ženy, jež mají daleko méně peněz a zdrojů než já. Proč bych si já se svým ohromným domem a skvělou prací měla na něco stěžovat?

Dr. McCarthy mi položil dlaň na předloktí a zadíval se na mě tak vlídně, až jsem se paradoxně málem rozplakala.

„Tak mi povězte, jak se staráte o sebe?“

Okamžitě mě napadlo zalhat a vymyslet si, že vážně chodím na hodiny jógy, které si pravidelně platím, nebo že cvičím pilates, když jsem ve skutečnosti před dvěma lety pouze dostala dárkový poukaz, jenž se od té doby povaluje v zásuvce prádelníku. Namísto toho jsem řekla: „Vlastně nijak. Prostě nemám čas.“

Urovnal si stetoskop. „Musíte si čas udělat, je to důležité. Víte, jak říkají v letadlech, že v případě mimořádných okolností si mají dospělí nasadit kyslíkové masky jako první? Nikomu neprospějete, pokud se nepostaráte v první řadě o sebe.“ Jeho modré oči za skly brýlí působily nesmírně laskavě a zachovával uvolněný postoj, jako by nikam nespěchal a neměl na práci nic lepšího než celé odpoledne tam se mnou postávat a řešit mé hloupé pseudoproblémy. „Nechcete si s někým promluvit?“ Neodpověděla jsem. S nikým

jiným jsem mluvit nechtěla, jenom s ním. Toužila jsem jít do jeho pracovny, malé, ale útulné, kde se na policích kupila zmeř knih, na stole tyčily stohy karet a u stěny stála opotřebovaná a pohodlná kožená pohovka. Vyzval by mě, abych se posadila, nabídl šálek čaje a zeptal by se, co se děje, co se opravdu děje, a já bych mu řekla o všem: o Daveovi, o Ellii, o svém otci i matce. A o prášcích. Zachumlala bych se do deky a zdřímla si, zatímco dobrovolnice by bavily Ellii v čekárně a doktor McCarthy by vymýšlel plán, jak mě uzdravit.

Místo toho jsem ztěžka polkla. „Jsem v pořádku,“ zalhala jsem chraplavým hlasem a usmála se na něj, stejně jako se na mě usmívala matka, když jsem v den svých osmých narozenin vystupovala z taxíku.

„Opravdu? Víím, jak to může být těžké. I kdybyste si denně našla aspoň dvacet minut na procházku nebo si v klidu poseděla...“

Dvacet minut. Neznělo to jako dlouhá doba, aspoň dokud jsem nezačala přemýšlet o práci a o tom, jak časově náročné se ukázalo napsat pět příspěvků na blog týdně a jak jsem si navrch k placené práci dobrovolně přibrala ještě předělávání webových stránek každoroční stonefieldské tiché dražby. Trápily mě splátky hypotéky, které mi každý měsíc stále připadaly jako ohromný výdaj, a *Examiner*, neboť se proslýchalo, že se tam brzy chystá další propouštění. Myslela jsem na prádlo, které nemá kdo vyžehlit, na odbyté cvičení i organickou zeleninu, jež v ledničce shnije a rozteče se, protože po osmi hodinách u pracovního stolu a dalších dvou hodinách, během nichž na mě ječela dcera, protože jsem nedokázala mezi pultuctem jejích plyšových medvídků najít toho jediného správného, jsem už neměla sílu vyhledat recept, uvařit

jídlo a nakonec umýt nádobí. Přežívali jsme na ohříváných hotovkách z Wegmans, čínské donášce, zmražené pizze, a pokud jsem se někdy v neděli odpoledne cítila zvlášť provinile, pak také na dušených jídlech z jednoho hrnce, jichž jsem vždy dělala dvojnásobné množství, abych si mohla několik porcí zamrazit.

Dr. McCarthy si zastrčil Elliinu složku pod paži a podíval se na časopis v mé ruce. „Čtete některý z těch článků *Jak být lepší v posteli?*“ zeptal se. Chabě jsem se usmála a zavřela časopis, aby si nevšiml, co jsem četla doopravdy. Tohle je šílenství. Nemám žádný problém. Nemůžu si to dovolit.

Podíval se mi přes rameno na hodiny na zdi. Zpoza dveří do ordinace jsem slyšela, jak Ellie s medicíkou zpívají „Hrad v oblacích“. „Neozývá se křik ni hlasný smích... Ne v mém hradě v oblacích.“

Ještě jednou jsem se usmála a lékař mi naposledy stiskl ruku. „Dávejte na sebe pozor,“ vybědl mě a odešel.

Zastrčila jsem časopis hluboko do tašky. Oblékla jsem Ellii, upravila jí šev na ponožkách, zapnula šatičky a přečesala vlásky. Při přecházení ulice jsem ji držela za ruku, zaplatila jsem parkovné a pak, než jsem vyjela na jihozápad do cukrárny Federal Donuts na horkou čokoládu, kterou jsem dceři slíbila, sáhla jsem do kabelky pro maličkou plechovku od osvěžujících bonbonů.

Ne, pomyslela jsem si a vybavila si kvíz. *Plánovala jste někdy, že si nedáte, ale přesto jste podlehla?* Jakou mám omluvu pro užívání utišujících léků?

Možná jsem měla chladnou a nepozornou matku..., ale psala se sedmdesátá léta, o „rodičovství“ se ještě nemluvalo a matky běžně odkládaly svá batolata do ohrádek, aby si

mohly namíchat martini nebo zapálit viržinko. Mám velký dům na předměstí. A neměla by po takovém snad toužit každá žena? Mám práci, v níž jsem dobrá, i když stres s ní spojený mi někdy připadá nesnesitelný; mám roztomilou dcerku a vážně je takový problém, že je trochu přecitlivělá? Je mi fajn, pomyslela jsem si. Všechno je fajn. Jenomže zároveň s touto myšlenkou jsem už otvírala krabičku, šátrala po drolivém bílém oválku a jako při svatém přijímání jej vkládala na patřičné místo pod jazykem. Skousla jsem, pilulka mi zaskřípala mezi zuby a já jsem ucítila, jak mi ústa zaplavuje známá hořkost. Nastartovala jsem a přitom jsem si představovala, jak mi chemická svěžest rozvazuje zauzlované svaly, zpomaluje tlukot srdce, umlčuje donekonečna omílané výčitky a dovoluje konečně plicím rádně se nadechnout.

Na rohu Šesté a Kaštanové jsem na chodníku spatřila ženu se zarudlým obličejem. Opuchlé nohy napěchovala do tenisek bez tkaniček a v ruce třímala papírový kelímek. Svraštělé rty odhalovaly bezzubé dásně, ruce měla špinavé a nateklé a celé tělo zahalené vrstvami svetru a pocákanou péřovou bundou. Za ní stál nákupní vozík plný pytlů na odpadky, přičemž na nejhornějším odpočíval v prošoupaném modrém svetru malý pejsek.

Ellie pomalu a nahlas přečetla všechna slova na její ceduli. „*Bezdomovec. Potřebuji pomoc. Bůh vám žehnej.* Mami, co znamená *bezdomovec*?“

„Znamená to, že nemá kde bydlet.“ Byla jsem ráda, že v autě není Dave. Jeho odpověď jsem si dokázala představit: *Znamená to, že se jí nechce pracovat ani se o sebe starat, a tak si myslí, že by jí všechno měl zaplatit někdo jiný.* Už když jsem si Davea brala, věděla jsem, že je konzervativnější než já, ale

za posledních deset let to vypadalo, jako by se rozhodl, že za všechno, co se v jeho životě nebo jinak pokazilo, můžou liberálové.

Ellie nad tím uvažovala. „Možná by mohla bydlet v našem pokoji pro hosty.“

Hned jsem potlačila reakci, která se mi drala na jazyk: *Ne, miláčku, tam bydlí tvůj tatínek*. Platilo to přinejmenším posledních šest týdnů, možná i déle. Nechtěla jsem na to myslet. Raději jsem řekla: „Nejspíš potřebuje odbornou pomoc, nejen místo k bydlení.“

„Jakou pomoc?“

Naštěstí se rozsvítila zelená. Vplula jsem do provozu, zamířila k podniku specializovanému na koblíhy a cítila, jak mě omotává pavučinka narkotik a pevně mě objímá. Po odchodu z cukrárny jsem zahlédla svůj obraz ve výloze a srovnávala ho se ženou, kterou jsem předtím pozorovala na nároží – středně vysoká běloška v tmavém kabátě z velbloudí srsti, kožených hnědých kozačkách podle poslední módy a s vyžehlenými vlasy, jež jí hladce splývají na ramena. *Malinko se nalíčit*, pomyslela jsem si s oním velkorysým, všeobjímajícím pocitem, který ve mně vyvolávalo pár pilulek, *a mohla bych být docela hezká*. A i když nejsem, říkala jsem si cestou domů, zatímco Ellie si prozpěvovala s Carly Rae Jepsenovou a město, kde jsem bývala tolik šťastná, se vzdalovalo ve zpětném zrcátku, mám opravdu daleko do ženy, kterou jsem spatřila. Závislí vypadají jako ona, ne jako já. Jako já ne.

Dva

Budík mi zazvonil ve čtvrt na sedm. Ani jsem neotevřela oči, jen jsem rukou šátrala po nočním stolku, dokud jsem nenahmatala vibrující telefon a nezamáčkla ho. Pak jsem ležela nehnutě na zádech, poslouchala, jak vedle mě Ellie pochrupuje, a bojovala stejnou duševní bitvu jako každé ráno: Cvičit, nebo spát?

Říkala jsem si, že bych měla cvičit. Den po Elliině preventivní prohlídce mi zavolala redaktorka a sdělila mi, že článek o Ladiesroomu se dnes objeví na webových stránkách *Wall Street Journal* a zítra v tištěné verzi novin. Upozorňovala jsem Davea, co se chystá, ale nijak jsme to neprobírali. Nechtěla jsem, aby si myslel, že se chvástám nebo že se snažím nějak vyvyšovat – Dave příběhy píše, o mně teď píší jiní. Dave si nevšiml, jak jsem nervózní, jak se dloubám ve večeri a nespím po větší část noci z obav, že moje fotka bude příšerná a že se celý svět a všichni mí známí vzbudí a rázem uvidí, kolika bradami ve skutečnosti oplývám.

Ležela jsem pod péřovou dekou, dotkla se svých boků,

abych cítila, jak se rozšiřují, a pak jsem dlaní přejela k roztrěsenému břichu. Díky pasu jsem dříve z profilu nevypadala jako čajová konvice, ovšem bohužel v měsících a následně letech po Elliině narození se pas neráčil znovu vynořit. Vždycky jsem si říkala, že kila, která jsem nabrala v těhotenství, shodím, až se všechno trochu uklidní, jenomže k tomu nikdy nedošlo, přestože tehdejšímu miminku už bylo skoro šest let.

Viděla jsem, jak Ellii pod nafialovělými víčky cukají oči, načež jsem zahlédla Davea, jak se s polštářem v ruce a v pyžamu zapnutém až po krk krade do ložnice. Rychle jsem zavřela oči, aby si myslel, že ještě spím, takže se vyhneme rozhovoru. Ani jsem nechtěla myslet na to, jak dlouho už to takhle trvá – každou noc spával v pokoji pro hosty a ráno se vždycky po špičkách připlížil do manželské postele, pravý opak dospívajícího kluka, který se nad ránem snaží vyklouznout z ložnice své milované oknem. Představovali jsme si, že když se Ellie probudí a přijde nás pozdravit, uvidí šťastný pár, ne dva lidi, kteří spolu komunikují především prostřednictvím esemesek o tom, kdo koupí mléko a vynese odpad. Dobrá zpráva je, že Ellie se většinou objevila uprostřed noci napůl spící, takže si ničeho nevšimla.

Dave se uvelebil na vzdáleném konci postele a urovnal si polštáře. Já jsem se obrátila na bok a vybavila si, jaké to bylo, když jsme spolu začali bydlet. Po ránu se ke mně vždycky nejdřív přitulil, přitiskl se hrudníkem k mým zádkům, propletl nohy s mýma, rozkošným strništěm mě škrábal na zátylku

Vážení čtenáři,

právě jste si přečetli přesně deset tisíc slov, jež jsme vám na základě svolení autora mohli nabídnout jako bezplatnou ukázkou. Pokud chcete číst dál, stačí maličko: koupit si tuto knihu u vašeho oblíbeného prodejce elektronických knih. Přejeme příjemný čtenářský zážitek!